Host
Milion prodaných výtisků v Koreji
Čo Namdžu
Kim Čijong
[ročník 82]

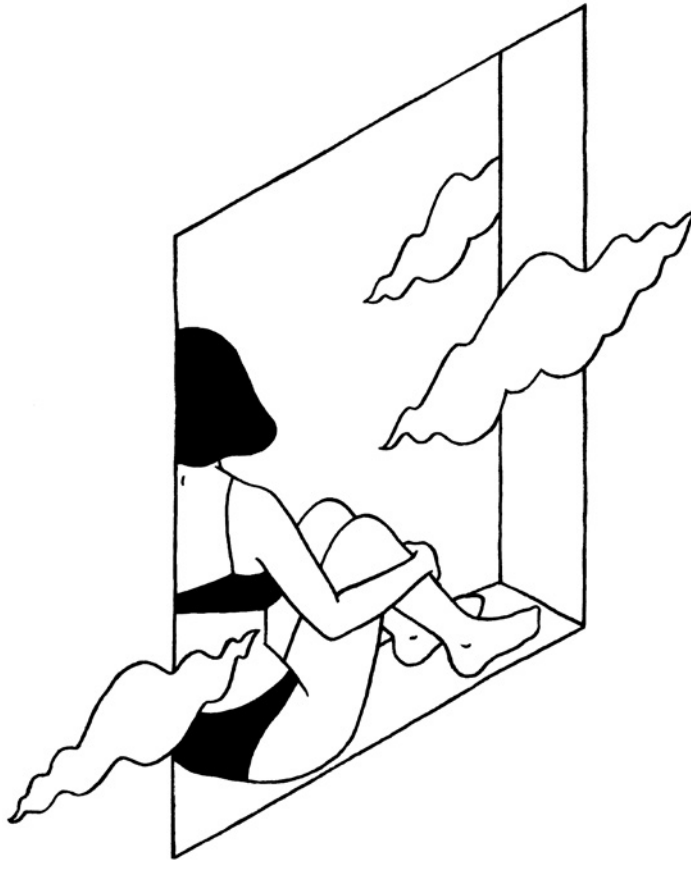

Čo Namdžu

Kim Čijong [ročník 82]

Čo Namdžu
Kim Čijong
[ročník 82]

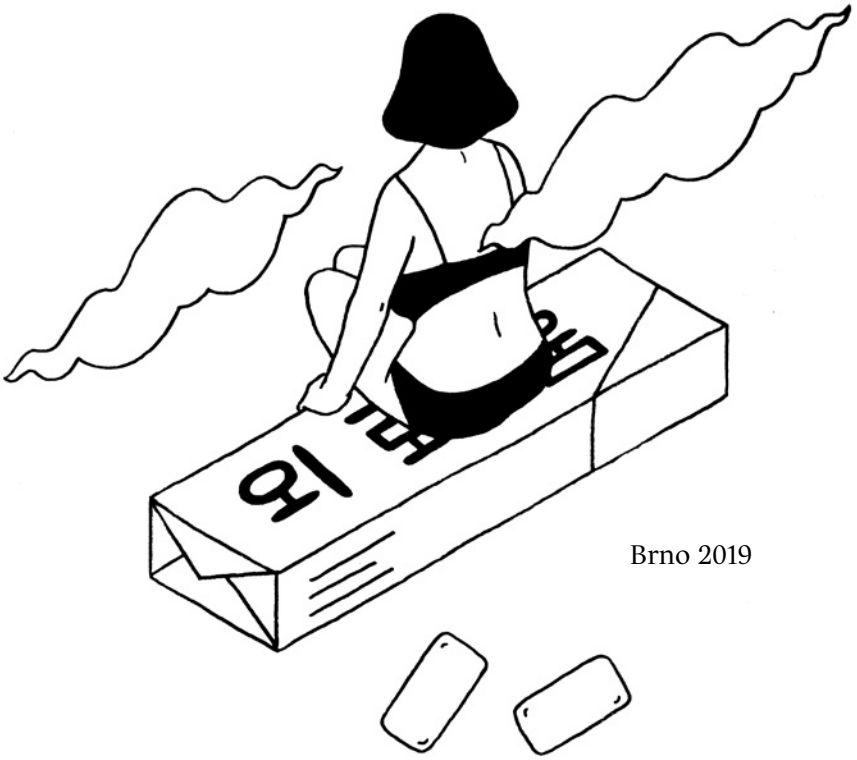

Brno 2019

82년생 김지영 (PALSIP YI NYEON SAENG KIM JIYEONG)
by 조남주 (Cho Nam-joo)
Copyright © Cho Nam-joo, 2016
All rights reserved
Originally published in Korea by Minumsa Publishing Co., Ltd., Seoul
Published in agreement with Cho Nam-joo c/o Minumsa
Publishing Co., Ltd., in association with The Grayhawk Agency Ltd.,
through Kristin Olson Literary Agency
Cover art and illustrations © Tereza Basařová
Afterword © Petra Ben-Ari
Translation © Tomáš Horák, 2019
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)
Kniha vychází s laskavým přispěním institutu LTI Korea
This book is published with the support of the Literature Translation
Institute of Korea (LTI Korea)

ISBN 978-80-275-0124-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-0125-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0126-7 (MobiPocket)

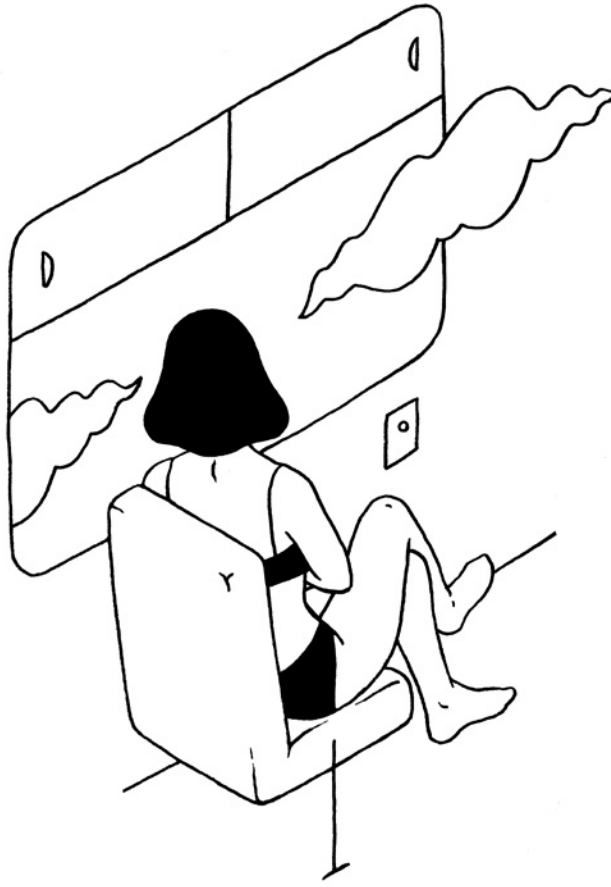

Podzim 2015

Kim Čijong je čtyřiatřicet let. Tedy podle korejského počítání, které k normálnímu věku přidává jeden rok za dobu strávenou v břiše matky. Před třemi lety se vdala a loni se jí narodila dcera. Se svým o tři roky starším manželem Čong Tähjonem a s dcerou Čong Čiwon žijí v pronajatém osmdesátimetrovém bytě na jednom velkém sídlišti na okraji Soulu. Čong Tähjon pracuje ve středně velké IT firmě; Kim Čijong dělala v malé reklamní agentuře, ale kvůli dítěti z ní odešla. Manžel chodívá z práce kolem půlnoci a pracuje obvykle i jeden den o víkendu. Jeho rodiče žijí až v Pusanu a rodiče Kim Čijong zase provozují restauraci, takže péči o dceru má na starost výhradně Kim Čijong. Od léta, kdy Čiwon oslavila první narozeniny, chodí dopoledne do jeslí rodinného typu, které se nacházejí v přízemí jejich panelového domu.

Podezřelé příznaky se u Kim Čijong poprvé objevily osmého září. Čong Tähjon si ono datum pamatoval přesně, protože tento den byl podle tradičního kalendáře časem „bílé rosy“. Zrovna když snídal toust a mléko, Kim Čijong najednou vyšla do lodžie a otevřela posuvné okno. Sluneční paprsky byly na tuto roční dobu stále dost oslňující, ale sotva okno otevřela, pronikl až k jídelnímu stolu chladný závan. Se schoulenými rameny se vrátila ke stolu, posadila se a pronesla:

„Poslední dny se mně zdálo, že nějak silně fouká vítr, a on je dneska rosný den. Žlutavé rýžoviště bude nejspíš pokryté bílou ranní rosou.“

Čong Tähjonovi připadalo, že manželka mluví zvláštně, jako nějaká stará žena, a zasmál se.

„Co je? Mluvíš úplně jako tvoje máma.“

„Už si s sebou nos lehčí bundu, Tähjoné. Ráno a večer je chladno.“

Tehdy si Čong Tähjon ještě myslel, že si manželka dělá legraci. Silně mu připomínala tchyni. Tím, že stejně jako ona mírně mhouřila pravé oko, když o něco prosila nebo někomu domlouvala, i tím, jak protahovala poslední slabiku jeho jména, když na něj volala. Poslední dobou manželku nejspíš zmáhala péče o dítě, nepřítomně hledívala do prázdna nebo poslouchala hudbu a potichu plakala. Dřív přitom bývala veselá a pozitivně naladěná a často Čong Tähjona rozesmávala napodobováním humorných scének ze zábavných televizních pořadů. Čong Tähjon to však toho rána přešel, manželku krátce objal a odešel do práce.

Když se v noci vrátil domů, Kim Čijong ležela vedle dcery na posteli a spala. Obě si cucaly palec. Na jednu stranu mu to přišlo roztomilé, ale zároveň ho to přivádělo do rozpaků, a tak po chvíli zatáhl manželku za paži a prst

jí tím z úst vytáhl. Kim Čijong povyplázla jazyk, jako malé dítě, několikrát mlaskla a spala dál.

Několik dní nato o sobě Kim Čijong začala tvrdit, že je Ččha Sungjon, což byla její kamarádka z kroužku na vysoké škole, která před rokem zemřela. Ččha Sungjon byla Čong Tähjonova spolužačka, o tři roky starší než Kim Čijong. Nynější manželé Čong Tähjon a Kim Čijong byli sice oba členy stejného horského turistického kroužku na téže vysoké škole, ale ve skutečnosti se během studií ani jednou nepotkali. Čong Tähjon, který chtěl po bakalářských státnicích pokračovat ve studiu, musel kvůli nenadálé situaci v rodině na své plány rezignovat. Dodělal si třetí ročník a poněkud opožděně nastoupil na vojnu. Po návratu do civilu studium na rok přerušil, odjel domů do Pusanu a porůznu si přivydělával. Mezitím do školy nastoupila Kim Čijong a zapojila se do činnosti kroužku.

Ččha Sungjon se vždycky o své mladší kolegyně zajímala a snažila se jim být nápomocná, a protože s Kim Čijong je navíc pojil i společný nezájem o chození po horách, spřátelily se a často si volaly. Vídaly se i po absolvování školy. K prvnímu setkání Čong Tähjona a Kim Čijong došlo až na Sungjonině svatební hostině. Po pár letech Ččha Sungjon náhle zemřela — při porodu svého druhého dítěte na embolii plodovou vodou. Kim Čijong, která v té době trpěla poporodními depresemi, to natolik ochromilo, že téměř nebyla schopná v běžném životě fungovat.

Jednoho večera uspala malou Čiwon a pak si s manželem po dlouhé době dali společně pivo. Když už v sobě Čijong měla téměř celou plechovku, poplácala najednou manžela po rameni a řekla:

„Tähjone, Čijong to má v poslední době nejspíš hodně těžký. Tělo se jí sice pomalu dává dohromady, ale psychicky je to náročný období. Musíš ji často chválit a dávat jí najevo, že si jí vážíš a že seš jí vděčnej."

„Co to je za řeči? Jako kdybys byla mimo tělo nebo co. No jo, jasně, Čijong, máš to těžký, moc ti děkuju… a miluju tě."

Čong Tähjonovi to zřejmě přišlo roztomilé a rozverně ji zlehka štípl do tváře, ale Kim Čijong ho s vážným výrazem plácla přes ruku.

„To mě máš pořád za tu dvacetiletou Čcha Sungjon, která ti tenkrát v létě celá roztřesená vyznala lásku?"

Čong Tähjona v ten okamžik zamrazilo. Stalo se to totiž před bezmála dvaceti lety, jednoho letního dne kolem poledne v pořádné sluneční výhni uprostřed školního hřiště, kde nebyl ani kousek stínu. Nevzpomínal si, co tam vlastně dělal, ale každopádně se tam náhodou potkal s Čcha Sungjon, která mu zničehonic řekla, že ho má ráda. Že ho prý má moc ráda. Hodně se při tom potila, třásly se jí rty a zajíkala se. Když se Čong Tähjon zatvářil zmateně, hned to vzdala.

„Aha, ty mě ne. No jasně. Dělej, jako bys dneska nic neslyšel. Nic se mezi náma nestalo. Budu se k tobě chovat stejně jako dřív."

S těmi slovy si to namířila přes hřiště pryč a zmizela mu z dohledu. Po tomto výstupu se Čcha Sungjon vůči němu chovala úplně nenuceně, jako by opravdu k ničemu nedošlo, až si Čong Tähjon začal myslet, že se mu to v tom vedru možná jen zdálo. Později na to úplně zapomněl. A teď o tom mluví jeho manželka. O příhodě, která se stala jednoho slunečného dne před téměř dvaceti lety a o níž věděl jen on a Sungjon.

„Čijong."

Na nic jiného se nezmohl. Matně si vybavoval, že manželku zavolal jménem asi třikrát.

„No jo, ty vole, já vím, že seš dobrej manžel, tak už prosím tě přestaň na Čijong pokřikovat."

Takhle mluvívala Ččha Sungjon, když byla připitá. No jo, ty vole. Čong Tähjon pocítil na hlavě mírné trnutí, jako by se mu začaly ježit všechny vlasy. Ze všech sil se snažil předstírat klid a jen opakoval, aby si z něj nedělala legraci. Kim Čijong nechala na stole ležet prázdnou plechovku, a aniž si vyčistila zuby, odešla do dětského pokoje, lehla si vedle dcery a téměř okamžitě usnula. Čong Tähjon si z lednice vzal další plechovku piva a obrátil ji do sebe na jeden zátah. Utahovala si z něj? Nebo byla opilá? Nebylo to něco jako posednutí démonem, jaké zná člověk z televize?

Když se druhý den ráno Kim Čijong probudila, usilovně si mnula spánky a tvářila se, že si z včerejšího večera vůbec nic nepamatuje. Čong Tähjona na jednu stranu uklidňovalo, že byla podle všeho nejspíš opravdu jen opilá, na druhou stranu se otřásl při vzpomínce, jak hrozné opilecké řeči vedla. Upřímně řečeno ani nevěřil tomu, že by měla kvůli alkoholu úplné okno. Vždyť vypila sotva jednu plechovku.

Od té doby se postupně objevovaly další podivné příznaky. Posílala mu zprávy plné roztomilých smajlíků, což předtím neměla ve zvyku, nebo vařila taková jídla jako silný hovězí vývar z kostí či smažené skleněné nudle s masem a zeleninou, která neodpovídala jejím chutím ani kuchařským schopnostem. Čong Tähjonovi byla manželka stále cizejší. Manželka, s níž dva roky zamilovaně chodil a tři roky žil, se kterou sdíleli vyprávění početná jako kapky

deště a zahrnovali se pohlazeními jemnými jako sněhové vločky, která mu porodila krásnou dceru napůl podobnou oběma z nich, už se mu najednou nezdála být jeho vlastní ženou.

Problém nastal, když jeli na podzimní svátek *Čchusok* k Tähjonovým rodičům. Čong Tähjon si vzal v pátek dovolenou, v sedm ráno vyrazili na cestu a po pěti hodinách jízdy dorazili do Pusanu. Hned po příjezdu se s Tähjonovými rodiči naobědvali a dlouhým řízením unavený Tähjon si šel zdřímnout. Dřív se na delších cestách s Kim Čijong v řízení střídali, ale po narození dcery se stalo výhradně Čong Tähjonovou záležitostí, protože dítě se v autosedačce nejspíš cítilo příliš stísněně, a jakmile ho posadili do auta, dalo se do pláče nebo bylo ukňourané a nevrlé. Kim Čijong byla přece jen zběhlejší v tom, jak si s dítětem pohrát a zabavit ho, nakrmit a utišit.

Kim Čijong umyla nádobí od oběda, dala si kávu, chvilku si odpočinula a pak odešla s tchyní na trh nakoupit suroviny na sváteční jídlo. Večer se pustily do práce: daly vařit hovězí kosti na vývar, naložily žebírka do marinády, omyly a spařily listovou zeleninu, z části udělaly salát a část daly do mrazničky, očistily, obalily a nachystaly zeleninu a mořské plody určené ke smažení, pak připravily večeři a po jídle všechno uklidily.

Druhého dne Kim Čijong s Čong Tähjonovou matkou od rána až do večera smažily, opékaly, dusily a vařily, dělaly tradiční rýžové koláčky a o pauzách chystaly jídlo na stůl. Ostatní členové rodiny pojídali čerstvě připravené sváteční pokrmy a užívali si společné chvíle. Ani malá Čong Čiwon se před pro ni neznámými lidmi nijak neostýchala. Nechala